

Vad är sann ambition?

Ja, jag kan naturligtvis inte svara vad som är sann ambition för dig, kära läsare, jag kan endast försöka utröna vad sann ambition betyder för mig. Och den frågan har jag väl brottats med i sisådär tjugo år nu. Men frågan har lustigt nog väckts än mer den senaste tiden. Jag och min man har nämligen gjort en rejäl utrensning på vinden, vilket jag måste påpeka har haft förbluffande resultat på min energi. Det ÄR verkligen sant att ”bortrensad skit uppe på vinden tar bort skit från mitt liv”, enligt en egen och grov förenkling av Feng Shui. Nåväl, tillbaks till frågan om sann ambition och det faktum att jag har röjt bland en massa kartonger, och hittat många saker att småle åt. Bland annat en ”utveckla-dig-själ” bok och work-out affisch från 1980-talet och ”visualiserings-övningar” på kassett från tidigt 1990-tal. Va, tänkte jag förbluffat, höll jag på med det redan då? Det kommer inte jag ihåg! Med skakiga ben satte jag mig på en soffa, medan en fråga växte inom mig. Om jag har hållit på ”med detta” i minst tjugo år, och inte ens kommer ihåg vissa saker, vad i all världen har jag då lärt mig? Och ska det se ut såhär de återstående åren, hur många det nu blir? Jag går runt, runt i en cirkel, och tar till mig nya ”beprövade och framgångsrika” metoder, som visar sig vara samma jag testat årtionden tillbaks?

Med bultande hjärta vilade jag ett tag från rönjningen, och stillade tankarna, så att jag skulle kunna lyssna på den riktiga rösten, den där stilla viskningen långt därinne som lugnt och stilla ger mig svaren jag vet består. Och med ens så insåg jag att svaret var både ja och nej, jag har på ett sätt gått runt i cirklar men på ett sätt inte. Clarissa Pinkola Estés, författaren till boken *Kvinnor som slår följe med vargarna*, hävdar med bestämdhet att flertalet kvinnor lever cirkulära liv, och det kan jag hålla med om. Det finns ofta en förståelse inför cirkelns upprepningar hos kvinnan, som mannen inte alltid har, mycket beroende på de fysiska skillnaderna. Vi kvinnor får t.ex. mens varje månad, ett exempel på ett fysiskt upprepande som männen saknar, och de flesta av oss förstår varför och vad det betyder, och en del av oss kanske t.o.m. förundras över vår kropps förmåga att (tillsammans med mannens kropp) skapa liv, och sedan själva nära ett liv. Även när kvinnan är gravid finns en cirkulär process, då barnet växer och blir större, och så småningom föds, och då ställer sig kvinnans kropp återigen i beredskap att bära ännu ett liv. Så ja, jag har gått runt i cirklar, då jag om och om igen sökt mig till samma grundläggande frågor, för att skapa mina egna svar. Men nej, det handlar inte om slutna cirklar, då jag för varje gång närmar mig livets grundläggande frågor med något annorlunda perspektiv, med något mognare attityd, med något förändrade ögon.

Så visst, jag har ”hållit på med detta flumleri” (som min far med viss ironi i rösten brukar säga) i över tjugo år, men jag har verkligen förändrats! Och, insåg jag när jag satt där i soffan, ett sätt där detta syns tydligast är svaret på vad sann ambition är för mig. Sann ambition för mig under 1980-talet var (om jag ska vara riktigt ärlig) att ha ett snyggt yttre och ha ett ”häftigt” jobb eller åtminstone att ha varit med om ”häftiga” upplevelser. Under 1990-talet mognade denna livssyn en smula, och sann ambition blev för mig synonymt med att vara riktigt duktig och framgångsrik i min karriär samt att vara medveten om vad jag åt och drack. Nu, såhär mot slutet av nästa årtionden, kan jag väl säga att sann ambition för mig är att leva sant mot mig själv och att även försöka leva solidariskt, genuint och ”nyttigt” (i bemärkelsen att bidra med något både till mig själv, till min familj och till världen). Jag har väl inte nödvändigtvis helt och hållet förändrat mina värderingar, utan snarare så har de fördjupats och kanske i viss min förädlats. Jag tycker fortfarande det är viktigt att ta hand om min kropp, men bryr mig inte särskilt om vad andra tycker om den. Jag tycker fortfarande det är viktigt att arbeta med något som känns viktigt och angeläget, men hur det definieras i omvärldens ögon spelar ingen roll.

Jag vill dock inte "förkasta" mina tankar som tonåring, som 20-åring eller som 30-åring. Visst, jag kan måhända tycka att vissa tankar var väl naiva, men hade jag inte tänkt som jag gjorde då, så hade jag inte utvecklats till att tänka som jag gör nu! Och jag kanske kommer småle kärleksfullt som 60-åring åt hur jag tänker nu, som 40-åring, men helt säkert kommer jag ömt krama om den sökande och fundersamma 40-åringen liksom jag just nu kramar om den något oroliga och sårbara 20-åringen jag en gång var. Låt så vara att vissa människor tycker jag verkar gå runt i ändlösa och meningslösa cirklar, utan något tydligt mål och utan att "komma uppåt" för att kunna stå där uppe på toppen med ett brett grin och med armarna i kors, och sedan inte röra mig så mycket mer (utvecklas så mycket mer) resten av mitt liv. JAG vet ju att mina cirklar varit mycket meningsfulla, och för varje cirkel så har jag funnit nya guldkorn inuti mig själv. Och på en och samma gång har jag både kommit djupt in i mig själv och långt ovanför mig själv.

glatt grävandes i sista minneskartongen Sophia



www.solrosen.de / www.holism.se